

kvenser bedst muligt, selvfølgelig med håbet om at helt håbløse konsekvenser vil kunne blive ændret. Det er trods alt Folketinget, der er den lovgivende magt, og ikke KL med tilhørende samtalepartnere.

Desuden kan jeg jo se, at der har indsneget sig i hvert fald en enkelt ændring, der kan muligvis være flere, der ikke er en del af et eller andet forlig, nemlig indførelsen af en høringsret for beliggenhedskommunen i forbindelse med godkendelse af opholdssteder for børn og unge.

Det er en ændring, der er fuldstændig ubegrundet. Pseudobegrundelsen i bemærkningerne er, at beliggenhedskommunen skal tale på kommunernes vegne. Det er noget sludder. Det ordner de anbringende kommuner, som suverænt selv beslutter, om de vil anbringe et barn på et opholdssted eller ej. Og når man i Aktuelt i går kan læse, at en embedsmand argumenterer med, at beliggenhedskommunen kan komme til at betale for opholdsstedet, så hører alt op. Det kan den ikke, medmindre den selv beslutter at anbringe et barn på stedet.

Efter indgåelsen af aftalen om grundtaksmodellen i 1999 er KL, på et underligt sent tidspunkt ganske vist, åbenbart blevet nervøs for konsekvenserne. Der er derfor etableret en overgangsordning, som nærmest ophæver den lov, der skal indføres, i en periode på 2 år, indtil der er lavet en generel kommunal udligningsmodel, der eliminerer de problemer, der er.

Problemet er blot, at det er en helt urealistisk forestilling at forvente, at en ny udligningsordning generelt kan løse de byrdefordelingsmæssige problemer, der opstår i kølvandet på grundtaksmodellen.

At overgangsordningen også anbringer et sugerør i statskassen i form af en refusionsordning, nævner jeg for en ordens skyld. Refusioner på dette område blev ellers forladt allerede i 1980'erne.

Grundtaksmodellen i sig selv vil blive til stor skade for det sociale arbejde; det er der ingen tvivl om. Det sandsynlige er, at meget udsatte grupper vil ende med at få en dårligere behandling.

Der skal ikke herske tvivl om, at SF vil stemme imod, ligesom vi gjorde i KL og Amtrådsforeningen, men vi vil ikke sidde med hænderne i skødet og afvente ulykkerne. Vi vil gå aktivt ind i udvalgsarbejdet, så det, der kan rettes op, bliver rettet op.

Jeg ved jo, at ingen her i salen oplever, at dette forslag er plantet og groet i deres have; endside

at forslaget har noget som helst med socialpolitik at gøre. Og derfor vil jeg da også kvittere for de ordførere, der har været oppe indtil nu. De har jo systematisk lagt vægt på alt det, der er lavet for at forhindre den store socialpolitiske katastrofe, der kunne være.

Det handler om handlingsplaner, som hr. Jørn Pedersen talte om, det handler om kvalitetskontrol, det er de der ting, som de tidligere ordførere har nævnt, som jo er vigtige, hvis det her overhovedet skal betyde, at Danmark og de danske socialpolitikere kan se sig selv i øjnene, når udligningsreformen er gået i gang og vi kan se resultaterne, nemlig at det bliver de svageste grupper, der kommer til at lide, og det bliver forebyggelsesarbejdet, kommunerne skal spare på. Vi skal jo også i den forbindelse huske på, at alle de initiativer, der er lavet op igennem 1990'erne, er dem, man går ind og piller ved nu.

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Det var bemærkningen fra fru Anne Bastrup om, at det var de svageste, der kom til at lide. I den forbindelse vil jeg da gerne spørge, om ikke også SF anser det for et vigtigt fremskridt, at de unge, som koster aller mest, som koster aller flest penge, som skal bruge aller flest ressourcer, som skal gives den aller største indsats til, rent faktisk nu i højere grad bliver finansieret af en større kasse end kommunekassen.

Altså i dag vil det jo være sådan, at en kommune i forbindelse med en eller anden foranstaltning for et ungt menneske kan komme til at betale 1 mio. kr. om året. Nu kan man kun komme til at betale 390.000 kr. minus 75.000 kr.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Det var jo lidt svært at fastholde, hvad SF i grunden mener. Jeg forstod godt, at SF ville stemme imod forslaget. Det er al ære værd. Men jeg forstod ikke helt på fru Anne Bastrup, om handleplaner og kvalitetsstandarder var et tilbage-skridt eller et fremskridt. Det fremgik ikke klart og tydeligt, om det var en grund til, at man stemte imod, eller om det var et fremskridt i lovgivningen.

Jeg vil godt spørge fru Anne Bastrup: Kan det ikke i visse situationer være en fordel, hvis nogle af de børn og unge, vi eksempelvis snakker om her, kunne få et tilbud, f.eks. et klubtilbud, i deres nærområde, frem for at skulle rives ud af det netværk, som jo også for den gruppe